

Kindert Torah

Pinchas

בס"ד

What We Are Missing

Last week marked the fast of the 17th of Tammuz, the beginning of a three-week period of mourning over the destruction of the Beis Hamikdash. We know that we are supposed to feel a loss at this time. However, it may be difficult. We never saw the Beis HaMikdash, its glory, pageantry, the open miracles, and the Shechina (Divine Presence) that rested there. How then, can we mourn? The more that we know about the Beis HaMikdash, the more acutely we can feel its loss.

“One lamb you shall do (offer up) in the morning...” (Bamidbar 28:4). This was the first of two *Korbonos Tomid* (Perpetual Offerings), offered up every day in the Beis HaMikdash. The Medrash relates that there was never a man in Jerusalem with a sin in his hand. Why? The morning *tomid* would atone for sins of the night, and the afternoon *tomid* would atone for sins of the day. Can you imagine that? A person would be forgiven for his sins every day! A nation without sins has protection from its enemies. A nation without sins has untold blessings. As Rabbeinu Bechaye relates, The world was upheld and sustained by the *Korbon Tomid*, and its food supply was blessed. The blessing began from the Holy of Holies and spread to the whole world. The Medrash continues, “In this world you offer *Lechem HaPanim* (Show Bread) and *korbonos*. In the next world, I will set before you a magnificent table. The idol worshippers will see it and be embarrassed.”

Kinderlach . . .

Now we have some concept of what we are missing. Blessings, security, forgiveness, these all were a part of the life that centered on the Beis HaMikdash. Don't just observe the customs of mourning these three weeks without any feeling. “*Rachmana lieba boy*” (The Torah requires heart). Put your heart into it. Feel the sadness of two thousand years without the shechina. Feel the loss of the blessings. And look forward to its rebuilding speedily in our days. Amen.

Your Great Name

“Abba, I have a question for you.”
“Go ahead, Chaim.”
“What was Pinchas’ name?”
Chaim’s father thinks for a moment.

“You must be referring to the Medrash (Yalkut) that says that he received a new name – Eliyahu.”

“That is exactly what I mean, Abba. This leads me to another question. Why did he receive a new name?”

“That is a deep subject, Chaim. The Vilna Gaon discusses this in the beginning of this week’s parasha. A name is a reflection of a person’s *neshama*. When a person does good deeds, he renews his *neshama*. That renewed *neshama* has a new name. That is why our forefathers had more than one name. Avram became Avraham. Yaakov became Yisrael.”

“Very interesting. Why do good deeds renew our *neshama*, Abba?”

“The *neshama* is a deep subject that takes many years of study to understand, Chaim.

However, even in our world we see that a name is a reflection of one’s deeds. A family’s good name can reflect their honesty, *chessed*, Torah knowledge, or *middos*. A company earns a good name by providing reliable products and services. Pinchas elevated his *neshama*, thereby earning his new name, Eliyahu, by quelling Hashem’s anger and stopping a plague that was destroying Klal Yisrael.”

“That is amazing, Abba. Is there a lesson in this for us?”

“Yes, Chaim. We are always trying to do as many mitzvos as we can. We know that they will earn us great reward in Olam Habo. Now we have another benefit from doing mitzvos. Our forefathers’ mitzvos brought them a new *neshama* and a new name. Even if we cannot accomplish that, our mitzvos can earn for us a good name. People will hear your name, and know that you are a person with integrity; one who serves Hashem with all of his heart.”

Kinderlach . . .

What’s in a name? It reflects your *neshama* and your deeds. When you do good deeds, you earn a good name for yourself. Although we do not change our names nowadays, we do change the title by which we are called. One who gets married becomes Reb. As he learns more Torah, he may become a Rebbe or a Rav. If he becomes the head of a Yeshiva, he will earn the title Rosh HaYeshiva. Those who lead the entire generation are called Gaon or Gadol. Those whose mitzvos are outstanding are called Tsaddikim. What do all of these great people have in common? Ambition for greatness. They strive for great deeds, which subsequently earn them a great name. Emulate them, *kinderlach*. Set your sights high. Strive for greatness. Earn a great name for yourself.

Family

Everyone was excited beyond words. The big day had finally come – the wedding of the family’s oldest child.

“Okay, everyone, smile. Come, let’s see those big white teeth. Say, ‘cheese’.”

The photographer snapped the picture.

“What a beautiful, happy family!”

❧ ❧ ❧ ❧ ❧

Rav Zalman Sorotzkin relates that the Torah teaches us the proper choices in life. “It is not good that man be alone” (Bereshis 2:18). Choose to marry and raise a family. There is obviously great happiness and lofty purpose in family life. However, there is also a much deeper reason to choose marriage. The family is a “school” to learn how to love your fellow man. A person naturally loves his parents, his spouse, his children, and his relatives. Through family life, he learns to love and give to his friends, acquaintances, and eventually everyone.

Rav Sorotzkin goes on to explain that the life during the forty years in the desert was like one big family. All of Klal Yisrael lived under one big roof – the *Annanei HaKovod* (Clouds of Glory). They ate the *mun* from one table (so to speak), and they drank from one well. Therefore, when the census was taken in the beginning of parashas Bamidbar, no family names were mentioned. We were like one big family. Now, in parashas Pinchas, we were preparing to enter the Land of Israel. No *Annanei HaKovod*, no *mun*, and no well. What would happen to our unity? Would it break apart completely? No. We would retain the togetherness on a smaller level – the family structure. Therefore, at the census taken now, in parashas Pinchas, the family names are mentioned. To teach us that this is our new unity structure. The families would live together and receive their inheritance together in the Land. There they would hold on to their great tradition of loving and giving to each other, and to their greater family: Klal Yisrael.

Kinderlach . . .

School is not the only place to learn. We also receive a great education in the home. What do we learn there? How to love and give. Within the walls of our house lives our family. We love them and we constantly give to them. “Please pass me the salt.” An opportunity to do *chessed*. “Let’s wash the floors.” A chance to work together. “Oy vey. I cut my finger.” Work on being empathetic. “Oh no, the cookies are gone and I did not get one.” Now is the time to give. The home is the place to learn loving and giving. Then we can “graduate” to learning to give to friends, neighbors, and eventually all of Klal Yisrael. *Kinderlach*, may you all become geniuses at loving and giving.

והגדת לבנו

פרשת פנחס

יודעים שמזכה בשל כך לשכר גדול בעולם הבא. כעת אנו יודעים שיש עוד יתרון בקיום מצוות. המצוות של אבותינו הביאו להם נשמה חדשה ושם חדש. גם אם לא נגיע לידי כך, הרי המצוות שנקיים יכולות לתת לנו שם טוב. אנשים ישמעו את שמנו, וידעו שאנחנו אנשים ישרים, העובדים את ה' בכל לבנו."

ילדים יקרים...

מה אומר השם? הוא משקף את הנשמה ואת המעשים. כאשר עושים מעשים טובים, זוכה לשם טוב. על אף שאיננו משנים את שמותינו כיום, אנחנו כן יכולים לשנות את התואר המקדים את השם. מי שמתחתן מקבל תוספת של "ר". וכשהוא לומד עוד תורה, אולי יהיה "רב" או "רב". ואם הוא עומד בראש ישיבה, יזכה בתואר "ראש הישיבה". מי שמנהיג את הדור כולו מכונה "גאון" או "גדול". אלה המצטיינים במצוות מכונים "צדיקים". ומה המשותף לכל האנשים הגדולים האלה? שאיפה לגדלות. הם שואפים לעשות מעשים גדולים, מעשים שמזכים אותם אחר כך בשם טוב. השתדלו להידמות להם, ילדים יקרים. הציבו לכם שאיפות גבוהות. שאפו לגדלות. וזכו בשם טוב - אפילו בשם מצויין!

המשפחה

הכל היו נרגשים ביותר. סוף סוף הגיע היום הגדול: חתונת הבן הבכור.

"כולם לחייך! נו, נו, נו - חייך עוד יותר גדול!"

הצלם צילם את התמונה.

"איזו משפחה יפה ושמחה!"

הרב זלמן סורוצקין אומר שהתורה מלמדת אותנו להעדיף את חיי המשפחה על חיי הבדידות, כפי שנאמר "לא טוב היות האדם לבדו" (בראשית ב', י"ח). והוא ממשיך: "כי מלבד השמחה והתועלת שיש בחיי משפחה, הלא היא משמשת 'בית חינוך' (בית ספר) לאהבת הזולת, כי האדם אוהב בטבע את אביו ואמו, אשתו ובניו ושאר קרוביו, ומתחנך ע"י אהבה זו לאהוב גם את ידידיו ומכריו ואת כל האדם."

הרב סורוצקין ממשיך ומסביר שבמשך ארבעים שנות הנדחים במדבר, כל עם ישראל היה כמשפחה גדולה אחת. כולם חיו תחת אותה "קורת גג" - ענני הכבוד. הם אכלו מאותו שולחן - כביכול - מהמן, ושתו מאותה הבאר. זו הסיבה שבמניין בתחילת פרשת כעת, בפרשת פנחס, עם ישראל מתכוון להיכנס לארץ ושם לא יהיו לא ענני כבוד, לא מן ולא באר. מה יקרה לאחדות עם ישראל? האם עם ישראל יתפורר חלילה בזמן שיתפזר ברחבי ארץ ישראל? לא! הם יגורו שם משפחות-משפחות, לקיים את הקשר המשפחתי. לכן, במניין שנמנה כאן בפרשת פנחס מזכירים את שמות המשפחות, כדי להראות לנו שהמסגרת החדשה שלנו היא מעתה ואילך המשפחה. המשפחות יגורו יחד ויקבלו את נחלותיהם ביחד בארץ ישראל. כך ימשיכו את המסורת הגדולה של אהבה ונתינה זה לזה, כמו גם למשפחה הנרחבת יותר- לכל עם ישראל.

ילדים יקרים...

בית הספר הוא לא המקום היחיד שבו לומדים. אנו מקבלים חינוך רב גם בבית. ומה אנו לומדים שם? כיצד לאהוב ולתת. משפחתנו מתגוררת ביחד, וכולנו אוהבים זה את זה ונותנים זה לזה תמיד. "אפשר בבקשה להעביר את המלח?" - הזדמנות לעשות חסד. "בואו נעשה ספונג'ה ביחד" - הזדמנות לעבוד עבודה משותפת. "אוי ואבוי, קיבלתי חתך באצבע" - הזדמנות להשתתף בצערן של מישור ולסייע לו. "אוי לא, העוגיות נגמרו ולא קיבלתי אפילו אחד" - זה הזמן לתת. הבית הוא המקום שבו לומדים לאהוב ולתת, ומשם אנו יכולים לעלות דרגה וללמוד לתת לידידים, לשכנים ולכל עם ישראל. ילדים יקרים, יהי רצון שתצטיינו באהבה ובנתינה.

מה אבד לנו?

בשבוע שעבר היה צום י"ז בתמוז, התחלת שלושת השבועות שבהם אנו מתאבלים על חורבן בית המקדש. אנו יודעים שעלינו לחוש את האבדן של בית המקדש בתקופה זו. אך לא תמיד קל לחוש את זה: הרי לא ראינו מעולם את בית המקדש בתפארתו, את הנסים הגלויים, את השראת השכינה שם. איך אנחנו יכולים להתאבל, אם כך? והתשובה היא, שככל שנדע יותר על בית המקדש, יקל לנו לחוש באבדנו ביתר שאת.

"את הכבש האחד תעשה בבוקר..." (במדבר כ"ח, ד'). זה היה הקרבן הראשון מבין שני קרבנות התמיד, שהועלו יום יום בבית המקדש. המדרש מספר ש"מעולם לא היה אדם בירושלים ובדוד עוון". איך זה יכול להיות? "תמיד של שחר מכפר על עבירות שבילילה ושל בין הערבים מכפר על עבירות שנעשו ביום." תארו לעצמכם - כל אדם זכה בכפרת עוונותיו מדי יום! עם נקי מעוון זוכה להגנה מאויביו. עם נקי מעוון זוכה באינספור ברכות. כפי שאומר רבינו בחיי, העולם קיים וניזון בזכות קרבן התמיד, והמוון בעולם מתברך. הברכה מתחילה בקדש הקדשים ומשם מתפשטת לעולם כולו. והמדרש ממשיך: "בעוה"ז אתם מקריבין לפני לחם הפנים וקרבתות. לעוה"ב אני אערוך לכם שולחן גדול ויהיו עובדי כוכבים רואין ובושין (מתביישים)."

ילדים יקרים...

כעת יש לנו מושג מה חסר לנו: ברכות, בטחון, מחילת עוונות - כל אלה היו חלק מהחיים בזמן שבית המקדש היה קיים. אל תקיימו את מנהגי האבלות של שלושת השבועות בלי לב. הרי, "רחמנא ליבא בעי" (התורה דורשת את הלב). שימו לבכם להרגיש את החסר. חושש את האבלות על אלפיים שנה ללא השראת השכינה. חושש באבדן הברכה בחיינו. וצפו לבניין בית המקדש במהרה בימינו, אמן.

שם טוב - שם מצויין

"אבא, יש לי שאלה."

"שאל, חיים."

"מה היה שמו של פינחס?"

אביו של חיים מהרהר לרגע.

"נראה שאתה מתכוון למדרש (ילקוט) שאומר שה' שינה את שמו לאליהו."

"בדיוק כך, אבא. זה מוביל אותי לשאלה אחרת: מדוע קיבל שם אחר?"

"זהו נושא עמוק מאוד, חיים. הגאון מוילנא מדבר על כך בתחילת פרשת השבוע הזה. שם הוא השתקפות של נשמת האדם. כאשר אדם עושה מעשים טובים, הוא מחדש את נשמתו. לנשמה המחודשת הזאת יש שם חדש. ולכן לאבותינו היה יותר משם אחד: אברם היה לאברהם, יעקב היה לישראל."

"נושא מרתק באמת. כיצד מעשים טובים מחדשים את נשמותינו, אבא?"

"הנשמה היא נושא עמוק שאפשר ללמוד אותו שנים, חיים. אך אפילו בעולם שלנו אנו רואים ששם משקף את מעשיו של האדם. כשיש למשפחה 'שם טוב', הדבר משקף את הישירות שלהם, את מעשי החסד שלהם, הידע בתורה, או מידות טובות. חברה זוכה לשם טוב! כאשר היא מספקת מוצרים ושירותים טובים ומהימנים. פינחס רומם את נשמתו, וזכה בשל כך לשמו החדש, אליהו, כאשר שכך את חמתו של ה' ועצר את המגיפה שהלכה והשמידה את עם ישראל."

"האם יש בכל זה לקח עבורנו, אבא?"

"כן, חיים. אנחנו תמיד מנסים לקיים כמה שיותר מצוות. אנחנו